

Dia 11 de desembre de 1988

DE MORERA DEL MONTSANT A PRADES

Enfilem decidits cap a Roca Falconera a 1120 m. pel camí, fins a dalt. I a dalt, pedres i matolls (timó, espígol, romani, argelaga, boix) i algun arbre dispers (savina i algun exemplar escarransit d'alzina). Ben diferent del següent Congost de Fragerau de vegetació mediterrània exuberant amb espècies predominants de pi, alzina (aquest cop no escarransida), boix, savina, auró blanc, corunya, estepa blanca... diuen que aquesta obaga era terra d'ermitans.

Sota el pi de carabasseta trobem un nodrit grup de nens de Reus. Poques vegades trobem gent que camina pels GR.

En arribar a Ulldemolins les Marionés s'han posat d'acord corrent cap a la fonda: l'una (cosa freqüent) ha perdut l'arracada, una arracada en forma de gronxador de colors, i l'altra, s'ha deixat el DNI. Totes dues podran recuperar el que és seu.

I cap a Prades pel mig d'un gran alzinar seguint una línia elèctrica turó amunt, turó avall, turó amunt... A tres quilòmetres del poble ja ens espera l'autocar.

S'acaba així l'excursió, pensarà algú amb raó. Doncs no. Tot junt passar el peatge prop de Vilafranca l'autocar decideix dir prou. La resta està plena de nit a l'autopista, amb llums intermitents i enlluernants de la policia. Un quart autocar, aquest cop tal com manen els canons a l'ús (vídeo, aire condicionat, etc.) ens acaba portant cap a Barcelona. Els Transports Generals d'Olesa acaben aquí el seu protagonisme (de moment).